U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobců **a) O. M. b) L. M. a c) nezl. K. M.,** žalobkyně c) zastoupena žalobkyní a), zastoupeni JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Praha 1, Štěpánská 633/49, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2013, č. j. OAM-274/ZA-ZA06-K01-2012 a ze dne 15. 5. 2013, č. j. OAM-273/ZA-ZA06-K01-2012, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2015, č. j. 49 Az 37/2013 – 61,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce stěžovatelů JUDr. Anně Doležalové, MBA, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 7.740 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelů nese stát.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadli žalobci (dále též „stěžovatelé“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2013, č. j. OAM-274/ZA-ZA06-K01-2012 a ze dne 15. 5. 2013, č. j. OAM-273/ZA-ZA06-K01-2012. Rozhodnutím správního orgánu nebyla stěžovatelům k jejich žádosti udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Stěžovatelé toto rozhodnutí napadli pouze v rozsahu výroku o neudělení doplňkové ochrany.

Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že nebyly splněny důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Výpovědi stěžovatelů totiž považoval za nevěrohodné pro jejich rozpornost, a to jak jejich tvrzení o hrozící újmě, tak zejména jejich tvrzení o bezúčelném vyčerpání možností ochrany ukrajinskými státními

orgány. Právě v tomto bodě jsou rozpory mezi jejich tvrzeními nejmarkantnější. Krajský soud dále připustil, že od vydání napadeného správního rozhodnutí došlo na Ukrajině k zásadním společenským změnám, současně však konstatoval, že stěžovatelé mají na základě mezinárodního závazku *non-refoulement* dostatečné právní záruky k tomu, aby tyto skutečnosti mohly být dodatečně posouzeny v novém řízení o mezinárodní ochraně, pokud takové řízení vyvolají. Soud dále neshledal žádná pochybení při posouzení důvodů udělení humanitárního azylu.

Stěžovatelé napadli rozsudek Krajského soudu v Praze včas podanou kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). Namítli, že správní orgán náležitě nezjistil skutkový stav, pro tuto vadu měl krajský soud jeho rozhodnutí zrušit. Jestliže žalovaný argumentoval tím, že se stěžovatelé v případě pronásledování ze strany soukromých osob mohou obrátit s žádostí o pomoc na státní orgány své země, pak byl povinen toto doložit např. pomocí dostupných informací o zemi původu. Současně se měl vypořádat s tvrzením stěžovatelů, že justiční systém na Ukrajině ohrožuje vysoká míra korupce. Stěžovatelům není zřejmé, z jakého důvodu krajský soud nepochybuje o existenci účinného právního systému na Ukrajině. Připomněli, že policie po nich opětovně požadovala peníze, právě z tohoto důvodu se neobraceli s žádostí o pomoc na další státní orgány. Krajský soud se dále vůbec nezabýval tvrzeními stěžovatelů ohledně dostupnosti vnitřní ochrany v zemi jejich původu, jeho rozsudek je tak nepřezkoumatelný. Stěžovatelé navrhli zrušení napadeného rozsudku Krajského soudu v Praze a vrácení věci k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelé spatřují přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl

nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Nejvyšší správní soud předně uvádí, že nepřezkoumatelností rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. se již podrobně zabýval např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS. Rovněž problematika volného hodnocení důkazů krajským soudem a utváření závěru o skutkovém stavu již byla podrobně řešena v řadě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, odkázat lze např. na rozsudek ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/2003 – 76.

Ohledně stížní námitky, že žalovaný neprokázal, že se stěžovatelé mohou v případě nebezpečí hrozícího ze strany soukromých osob obrátit s žádostí o pomoc na státní orgány své země, pak Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, v němž zdůraznil, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele. K problematice hrozící vážné újmy ze strany soukromých osob pak lze odkázat i na rozsudek ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 – 57.

Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře rovněž dostatečně zabýval otázkou posuzování věrohodnosti tvrzení žadatele, zmínit lze např. rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, a rozsudek ze dne 29. 5. 2009, č. j. 2 Azs 18/2009 – 79.

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobců podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni stěžovatelů náleží podle § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti snížená v souladu s § 12 odst. 4 vyhlášky o 20 %, tedy ve výši 7.440 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 7.740 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatelů nese dle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. ledna 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu